

הכישלונות הצבאיים והמדיניים שיבשו לחלוטין את תוכנית שרון

כמה ימים לפני ראש-השנה תשמ"ב. בספטמבר 1981, ישב שר-הביטחון החדש, אריאל שרון, בליש-כתו במשרד-הביטחון, והסביר לחוג-מקובלים את תוכניתו. היתה זאת תוכנית של מילחמה — פשוטה, מקיפה, חותכת.

לא תהינה עוד פעולות קטנות. אמר שרון. ברמזו בכוח לקודמיו בתפקיד — שימעון פרס. עור ויצמן ומנחם בגין עצמו.

לא עוד פעולות-קומנדו. לא עוד פשיטות. לא עוד הפצצות בודדות. אלא מילחמה אמיתית.

מילחמה זו לא נועדה לפתור בעייה אתת כמכר. המטרה צריכה להיות, הסביר שרון, לפתור בבת אחת את כל הבעיות גם יחד.

באוזני המאזינים המתפעלים, שנדהמו מרוחב הראייה ומבהירות התפיסה של השר, פיתה אריאל שרון את מטרת המילחמה הבאה. הן היו שלוש.

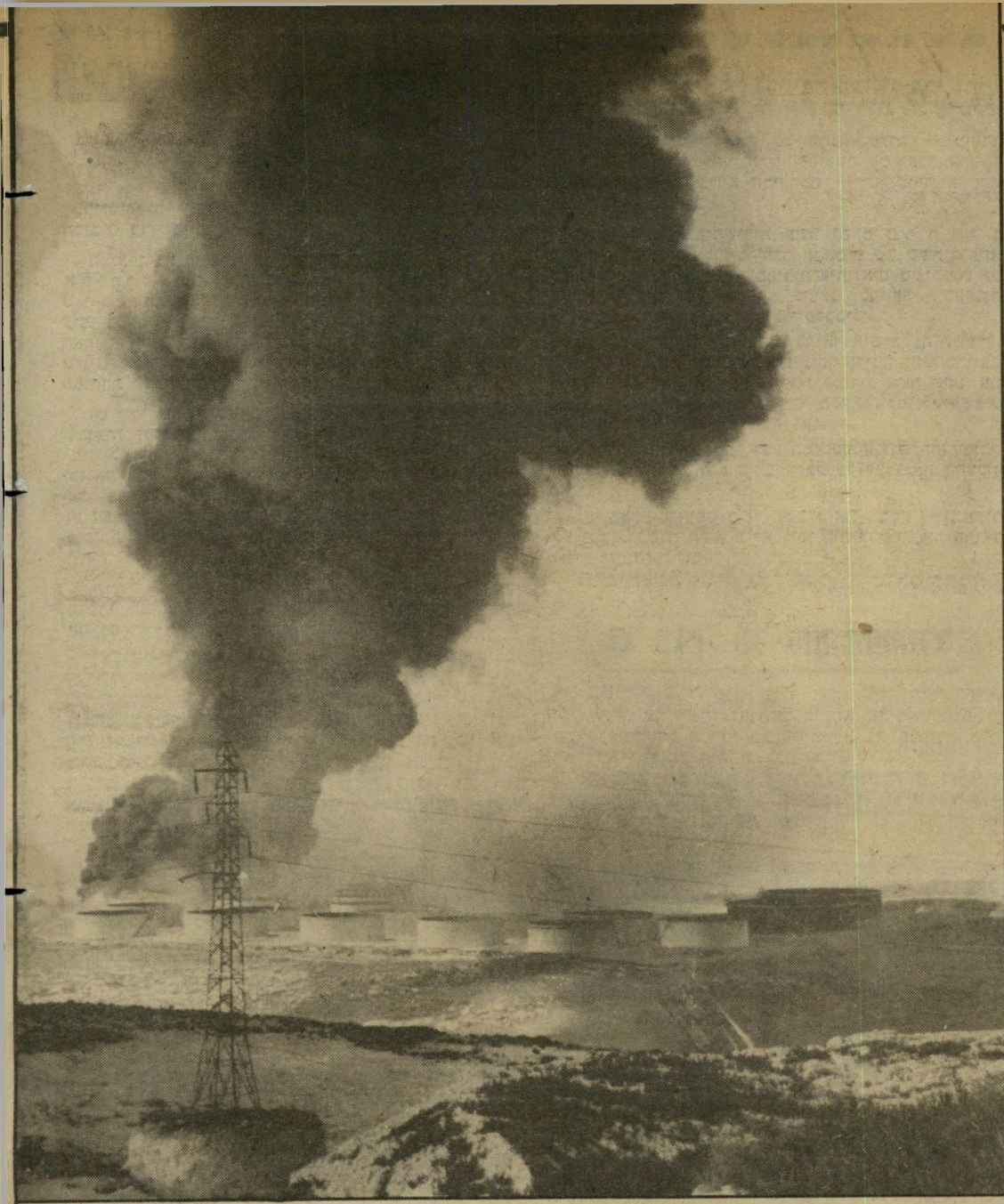
● המטרה הראשונה

מטרה ראשונה: להשמיד את אש"ף. הצבא ישעט קדימה, יכבוש את המיני-מדינה שהקים אש"ף בדרום-לבנון, וישלול מאש"ף את בסיס-הקיום העצמאי היחידי שיש לו.

שרון לא האמין כי ניתן להרוג את כל אנשי אש"ף בפעולה כזאת. היה ברור לו שהם יברחו. לאן?

המצב הגיאוגרפי נתן לשרון את התשובה: לפני אנשי אש"ף, חייליו ומנהיגיו, יהיה פתוח רק נתיב אחד של בריחה.

מדרום אמור היה צה"ל להתקדם. כמערכ

תילחמת הפלונטרים

הם יצטרפו לתנועה הגדולה מלבנון לסוריה, ומסוריה לירדן. תהיה זאת נרדת-עמים גדולה.

● המטרה השנייה

מטרה שנייה: הוצאת הסורים מלבנון. זה נראה כיעד פשוט, שניתן להשיגו באמצעים צבאיים. צה"ל יעלה על הכוח הסורי בלבנון, יביס אותו במכה אחת, ישמיד את הטילים הסוריים בלבנון, ועם קצת מזל — גם את הטילים הסוריים בצד הסורי של גבול סוריה-לבנון. שרון ראה בהם סכנה חמורה יותר לאינטרסים הביטחוניים של ישראל.

שרון לא חסר אף רגע קט כפק בכך שי יצליח למשוך את הסורים אל תוך המילחמה. כמשך שנים, כהיותו ראש המטה של פיקוד הצפון, הוא התמחה במיקצוע זה. ככל פעם שהיה מעוניין בכך, הוא הכריח את הסורים לפתוח באש על צה"ל.

השיטה, שבה התפאר שרון לא פעם בפה מלא, היתה זאת: בין הקו הסורי והקו הישראלי היה שטח מפורז. שנוצר על פי הסכם שביתת-הנשק הישראלי-סורית. ישראל טענה אז שזהו שטח ישראלי לכל דבר, מילבד היותו מפורז. הסורים טענו שזהו שטח-הפקר, שאינו שייך אף לאחת משתי המדינות.

האדמות בשטח זה היו בבעלות ערבית. ישראל טענה שהיא זכאית לעשות באדמות אלה ככל העולה על רוחה. כל אימת שאריק רצה לגרום לתקרית, הוא היה שולח

טרקטור משוריין לעבד אדמות אלה. לפני כן היתה ניתנת אזעקה לכל היישובים הישראליים בסביבה, התור שבים היו יורדים למיקלטים.

הטרקטור היה יוצא לעבודה, ובדייקנות של שעון היו הסורים יורים בו. צה"ל היה עונה בהפגזה מוכנה מראש, כדי להגן על הטרקטור. הסורים היו משיבים בהפגזה מאסיווית על היישובים הישראליים בעמק. כך, התגאה שרון, עלה בידו בסופו של דבר להזיז את הגבול עד לקו הסורי, ולעבד כל דונם של אדמה בשטח-המריבה, כשהוא מצויד בנסיון זה, היה שרון כמזח זגמרי כי יוכל למשוך את הסורים למילחמה שהוא תוכנן, כתנאים, במועד ובצורה ששרון עצמו יקבע אותם.

● המטרה השלישית

מטרה שלישית: הפיכת לבנון למדינת-חסות ישראלית. אחרי גירוש אש"ף והצבא הסורי, היתה אמורה לקום בלבנון ממשלה שתמונה, למעשה, עדידי ישראל.

המועמד להנהגת ממשלה זו נקבע עלידי שרון מראש: בשיר ג'מייל, מנהיג הפלאנגות, ששיתף פעולה עם ישראל כבר במשך זמן רב. אנשיו של ג'מייל אומנו וצויידו בישראל. הרמטכ"ל של צה"ל ואישים ישראליים אחרים ביקרו במיני-מדינה הנוצרית שמצפון לביירות. ג'מייל ומנהיגים מארונים אחרים ביקרו בישראל והתראו עם (המשך בעמוד 27)

יש הים, שבו שולט חילדחים הישראלי. מצפון נמצאים כוחות הפלאנגות, בעלי-ברית של ישראל. הכיוון היחידי שבו יוכלו הברחה יהיה צפון-מזרח: לסוריה.

שרון היה מעוניין בכך. לדבריו, לא תיתכן פעולה עצמאית של אש"ף בסוריה, שבו שולט מישטר דיקטטורי נוקשה. הסורים לא יוכלו לסבול ריכוז גדול של פלסטינים בדרום-סוריה. הם ירצו לסלק אותם. ויש רק כיוון אחד שבו הדבר אפשרי: דרומה, לירדן.

זה היה היעד שאריאל שרון התר אליו: פרישה של אנשי אש"ף אל תוך ירדן.

שם יפילו את המישטר של המלך חוסיין, יקימו ממשלה פלסטינית בהנהגת יאסר ערפאת. המדינה הירדנית תיקרא אז פלסטין, דיגלה יהיה הדגל הפלסטיני, הבעייה הפלסטינית תבוא על פיתרונה.

שרון נזהר מלבטא את המשך הרעיון. מחשש פן יואשם בסתירה לדיעותיו של מנחם בגין. אך מאזיניו הבינו את המשך: כאשר תקום מדינה פלסטינית בירדן, בהנהגת אש"ף, יהיה שרון מוכן לשאת ולתת עימה גם על המצב בגדה המערבית וברצועת-עזה. למשל: הערבים שם יהיו אזרחי המדינה הפלסטינית, ייקבע להם מעמד מיוחד שיאפשר להם קשר כלשהו עם פלסטין-שמעבר-לירדן. הבעייה שוב לא תהיה מילחמת-חורמה בין שני העמים. שאינם מכירים זה בזכות-הקיום של זה. אלא בעייה בין שתי מדינות, שיוכלו להתדרר ביניהן על הבעיות התלויות ועומדות ביניהן.

שרון לא דיבר בהקשר זה על בעייתם של חצי מיליון הפלסטינים הפלסטינים בלבנון. אך מאזיניו יכלו לנחש כי בסערת המילחמה ניתן יהיה לנפנף גם אותם, וגם